

РЕШЕНИЕ

№ 721

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мария Стоева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10739** по описа за **2022** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. Р. К., ЕГН [ЕГН] чрез адв. К. П. от САК със съдебен адрес [населено място], ул. „131“ № 2А, вх.А, ет.1, ап.3, срещу Решение № 3251 от 24.08.2022г., постановено по а.н.д.№ 20211110209904/2021 година по описа на СРС, 17-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 4669568, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.2, т.2 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на Р. Р. К. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов, с който да отмени издаденият електронен фиш.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява. С писмено становище от 19.01.2023г., касаторът излага съображения по съществуващото на спора.

Ответникът, чрез писмени бележки, оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, както и събраните в хода на съдебното следствие.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

В производството пред СРС е установено, че Р. Р. К. е законен представител на „Р и А Кръстеви“ ЕООД, което е собственик на лек автомобил „БМВ“, модел „Х5, Х драйв 30Д“ с рег. [рег.номер на МПС] . На 30.03.2021г., в 12:34 часа, автомобилът се движел в Столична община, по Околовръстен път, с посока на движение от бул. Б. шосе към бул. Ц. шосе заснет с преносима автоматизирана техническа система – АТСС, TFR1-М с радар TR4D № 560. Системата заснела и записала скоростта, дата и час, както и регистрационния номер на автомобила. Измерена е скорост на движение 110 км/ч. при ограничение на скоростта от 90 км/ч. за извън населено място, като по този начин касаторът е превишил разрешената скорост с 20 км/ч – нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Изготвен е снимков материал. След като е установен собственикът на автомобила, е издаден електронен фиш срещу Р. Р. К. като негов законен представител.

Съдът е приел, че средството за измерване отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и като такова е годно да измерва и установява превишена скорост.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото.

Настоящият касационен състав приема, че съдебният акт е постановен и при правилно приложение на закона, като при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, нито нарушение на процесуалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, както се твърди в касационната жалба. Това е така, на първо място, тъй като възприетото с Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1/2013г. на Върховен административен съд на Република България, според което в хипотезата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяването и заснемането на нарушение, могат да се осъществяват само със стационарно техническо средство, което е обозначено предварително и функционира автоматизирано в отсъствие на контролен орган, е загубило своето значение, предвид обстоятелството, че към датата на извършване на нарушението -30.03.2021г., е в сила

нова нормативна уредба. С изменението на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, обн. ДВ. бр. 19/2015г., в първото изречение думите “техническо средство” са заменени с изрза “автоматизирано техническо средство или система”, който израз е част от съдържанието на нормата и в редакцията ѝ, към датата на извършване на процесното нарушение. Със същото изменение на закона в дефиницията за “електронен фиш” по § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП е добавен изразът “и системи”, създадена е нова т. 65 на същия параграф, с която се определя понятието “автоматизирани технически средства и системи”, според която това са “уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствието или отсъствието на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.” Съгласно разпоредбата на чл. 165, ал. 3 от ЗДвП /нова - ДВ бр. 19/2015г./, на Министъра на вътрешните работи е делегирана компетентност да определи с наредба условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение. В тази връзка е издадена е Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. на Министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (ДВ, бр.36 от 2015г.), в сила от 23.05.2015 г. С чл. 2 от Наредба № 8121з-532/2015г. изрично е предвидено, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение.

За тях съгласно чл. 3 от Наредба № 8121з-532/2015г. се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система. Въведени са с чл. 7 – чл. 8 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г., правила за означаване на местата за контрол с мобилни и стационарни АТСС, а с чл. 8 – чл. 11 са регламентирани специални такива за използването на мобилни АТСС.

По време на извършване на процесното нарушение на 30.03.2021г., действащата тогава и приложима на основание чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, редакция на чл. 189, ал. 4, изречение първо от ЗДвП допуска за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система по § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, независимо дали стационарно или мобилно, да се издаде електронен фиш по § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП за налагането на глоба в размера, определен за този вид нарушение.

Следователно, действащите разпоредби на ЗДвП и на Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., предвиждат, че издаването на електронни фишове включва и нарушения, установени и заснети с всички видове АТСС, в т.ч. мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя в присъствие на контролен орган, поставящ начало и край на работния процес.

Правилни са изводите на СРС, че издаденият електронен фиш, съответства на изискванията, визирани в нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което доводите, изложени в касационната жалба са неоснователни и недоказани. Със Заповед № 8131з-931/30.08.2016 г. на Министър на вътрешните работи е утвърден образец на електронен фиш, който е приложен по делото .При съпоставка между образца и

оспорения фиш, съдът е констатирал пълна идентичност в реквизитите и данни за изискващото се минимално необходимо съдържание на ЕФ.

Както е посочил районният съд, съгласно пар.6, т.63 от ДР на ЗДвП, електронните фишове представляват електронно волеизявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.

Касаторът счита, че е налице неяснота в описанието на нарушението. В ЕФ било посочено, че нарушената скорост на движение 90 км. извън населено място, а от друга страна било посочено, че се касае за мястото на нарушението в [населено място], което е населено място, което предполагало друга правна квалификация и ангажиране на отговорността на друго основание - по чл.182, ал.1 ЗДвП, а не на основание чл.182, ал.2 ЗДвП, както е посочено в ЕФ. Това водело до неяснота и пречка за нарушителя да разбере срещу какви факти и право следва да се защитава за да изгради адекватна защита.

Възражението е неоснователно по следните съображения:

Оспорването на касатора касае както зачитане на основни права на адресата на лицето - правото на защита и на справедлив процес, така и обстоятелството, че се касае за административен акт върху стандартен формуляр - бланка и издаван от техническо устройство, който генерира автоматично не само данни за нарушението, мястото на извършването му, но и за отговорното за нарушението лице, съдържанието на акта освен предварително определено е и строго ограничено от възможностите за посочване на данни във формуляра. В случая касаторът е разбрал мястото на нарушение точно, тъй като в ЕФ са посочени и други индивидуализиращи белези - Околовръстен път - моста за [населено място]. По преписката са представени разпечатка от паметта на техническото средство, карта с обозначение на мястото на извършване на нарушението и снимка на автомобила, въз основа на които СРС е формирал извод, че участъкът е извън рамките на населеното място. Съдът на основание чл.107, ал.2 НПК е компетентен да обсъди всички относими към административното нарушение доказателствени средства, което в случая е направил и е формирал верни правни изводи.

Данните за мястото на извършване на нарушението в процесният ЕФ са достатъчни за упражняване на правото на жалба и ефективна защита срещу него на наказаното лице, както и за ефективността на съдебния контрол. За този извод съдът взе предвид не само националната съдебна практика, но и защитата на тези права при наложени санкции за пътнотранспортни нарушения и в частност за превишена скорост, както следва:

Със Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата, обн. ДВ бр. 19/2015г., са въведени изискванията и на Директива (ЕС) 2015/413 на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2015 година за улесняване на трансграничния обмен на информация относно пътнотранспортни нарушения, свързани с безопасността по пътищата (ОВ, L 68/9 от 13 март 2015 г.). Тази директива в чл.2, буква а) изрично включва "несъобразена скорост" в приложното си поле. Според съображение 25 от Директивата, тя утвърждава основните права и принципи, признати в Хартата на основните права на ЕС, изрично са посочени конкретни права, сред които и правото на справедлив съдебен процес, презумпцията за невинност и правото на защита. Електронни фишове като процесния се

издават на основание разпоредбите на ЗДвП за пътнотранспортни нарушения, извършени на територията на страната както от регистрирани по българското право автомобили, така и с регистрирани в друга държава-членка, различна от местонарушението. Следователно, по отношение на процесния ЕФ, на основание чл.6 от Конституцията - принципа за равенство пред закона, се прилагат и посочените права по Хартата - правото на справедлив съдебен процес и правото на защита.

Касаторът в случая претендира допуснато нарушение на правото му на защита. На основание чл.6, параграф 3 от Договора за ЕС и чл.52, параграф 3 от Хартата, както и видно от Разясненията относно Хартата, че чл.47 от Хартата трябва да се тълкува и прилага в съответствие с чл.6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), която е озаглавена „Право на справедлив съдебен процес“. Също от Разясненията относно Хартата следва, че член 48, параграф 2 от Хартата съответства на член 6, параграф 3 от ЕКПЧ и има същия смисъл и обхват като него (Решение от 5 юни 2018г. на Съда на ЕС по делото К. и други, С-612/15. EU:C:2018:392, т.105).

Както Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) (например Решение от 21 февруари 1984 г., Цтърк срещу Германия и други - нарушения на правилата за движение по пътищата, наказуеми с глоби или ограничения за шофиране) така и Съда на ЕС (Решение от 22 юни 2021 г., L. R. S. -Точки за пътнотранспортни нарушения, С - 439/19, EU:C:2021:504, т. 86—93), са приели, пътнотранспортните нарушения представляват "наказателни обвинения" или „престъпления“. С оглед на практиката на ЕСПЧ по член 6 от ЕКПЧ за целите на тълкуването на член 47, втора алинея и член 48, параграф 2 от Хартата на основните права във връзка с член 52, параграф 3 от последната, в производството за налагане на финансови санкции за такива правонарушения, включително и досъдебната фаза, попада в приложното поле на член 6, параграфи 1 и 3 от ЕКПЧ.

Така на всяко лице, обвинено в извършване на пътнотранспортно нарушение, съгласно чл.6, пар.3, буква а) ЕСПЧ трябва да бъде гарантирано като минимум правото на лицето „да бъде незабавно и в подробности информирано за характера и причините за обвинението срещу него на разбираем за него език“, информацията, която трябва да се предостави на съответното лице на разбираем за него език, обхваща не само „причината за обвинението — тоест деянията, които се твърди, че лицето е извършило, и на които се основава обвинението — но и дадената на тези деяния правна квалификация“ (решение на ЕСПЧ от 25 март 1999 г., Р. и S. с/у Франция т. 51). Тази информация трябва да бъде достатъчно подробна, за да даде възможност на въпросното лице да упражни правото си на защита ефективно и на практика „като има възможност да изложи пред съда своята версия за събитията“ (решения на ЕСПЧ от 24 февруари 2009 г., Р. с/у Турция, § 80, от 19 декември 1989 г., К. с/у А., § 74 и цитираното Р. и S. с/у Франция, § 51). Адекватността на информацията не може да бъде определена абстрактно, а „варира в зависимост от конкретните обстоятелства във всеки отделен случай“ (решение на ЕСПЧ от 25 юли 2000 г., М. с/у Италия, § 60).

Идентично Съдът на ЕС е приел, че по отношение на правото на защита и правото на ефективни правни средства за защита — които се преплитат с правото на справедлив съдебен процес: „наличието на нарушение на правото на защита и на правото на ефективни правни средства за защита трябва да се разглежда в зависимост от

специфичните за всеки отделен случай обстоятелства, и по-специално от естеството на разглеждания акт, от контекста, в който е бил приет, както и от правните норми, уреждащи съответната област“ (решение от 26 юли 2017 г., S., C-348/16, EU:C:2017:591, т. 41).

Що се касае до естеството на разглеждания акт в казуса по делото, то се касае за акт, издаван по образец или формуляр, автоматично от електронно устройство. С Решение на Съда (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 R.N.N.S (225/19) и K.A. (C-226/19), е даден на отговор на въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа административен акт, издаван въз основа на стандартен формуляр (т.34). В т. 48 от решението е посочено, че що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването, във връзка с чл.47 Хартата за основните права на ЕС, то се изисква този контрол да не се свежда до формална проверка на правните основания за издаването му, "този контрол трябва да се отнася и до законосъобразността на посоченото решение, като се вземат предвид всички обстоятелства от преписката, както фактически, така и правни, на които компетентният орган е основал това решение". В т.49 от решението е посочено, че съдебният контрол върху решения, приети при широка свобода на преценка на органа, т.е. при оперативна самостоятелност, "се свежда до проверка дали обжалваното решение почива на достатъчно солидна фактическа основа и дали в него не е допусната явна грешка."

В Приложение 2 към Директивата се съдържа образец на уведомително писмо за извършено пътнотранспортно нарушение, в частност на стр. 3 от писмото е предвидена "подробна информация за нарушението, която следва да зачита основните права, посочени до тук. При сравнение, съдържанието на процесния ЕФ с изключение на графата "срок на валидност на последното калибриране" и "фактически измерената скорост", т.е. преди да бъде коригирана с допустимия процент грешка, и държава членка на регистрацията, съдържа изискване за посочване на всички останали данни.

Следователно, доколкото в казуса по делото не се касае за широка свобода на преценка на органа при издаването на акта, въззивният съд в съответствие с чл.47 от Хартата, е следвало да извърши проверка за законосъобразността на ЕФ, като провери всички доказателствени средства по преписката и прилагането на правото. Именно такъв контрол е осъществен в казуса по делото от въззивния съд. Видно от мотивите на съдебното решение, съдът е осъществил контрол на всички данни въз основа на които е издаден ЕФ. Същият е извършил служебно и проверка за срока на валидност на техническото средство, което е заснело скоростта. Също е извършил и проверка дали мястото на нарушението, посочено в ЕФ, попада извън населено място, обстоятелство, от значение за приложената санкционна норма.

Следователно, от фактическа и правна страна въззивният съд е извършил в пълнота дължимата проверка както по фактите, така и по правото, в това число и дали касаторът е административно-наказателно отговорно лице и

което следва да отговаря за конкретното пътнотранспортно нарушение. Посоченото е в съответствие със задължението на съда по чл.107, ал.2 НПК – да обсъди и служебно да събере доказателства както за обвинителната, така и за оправдателната теза.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебно решение №3251 от 24.08.2022г., постановено по а.н.д.№ 20211110209904/2021 година по описа на СРС,НО, 17-ти състав е ПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI –ти касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3251 от 24.08.2022г., постановено по а.н.д.№ 20211110209904/2021 година по описа на СРС,НО, 17-ти състав.

ОСЪЖДА Р. Р. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сторените разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80/осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.